

förutsättning att varorna innehåller en viss minsta mängd kakaotorrsubstans som är högre än den mängd som föreskrivs vid användning av namn som inte innehåller dessa kvalitetsuppgifter. I den italienska lagstiftningen krävs endast att varan innehåller kakaosmör som vegetabiliskt fett för att uttrycket "puro" ska få användas, utan att det är nödvändigt att varan innehåller den högre minimimängden av kakaotorrsubstans. Detta utgör ett direkt åsidosättande av artikel 3.5 i direktivet och en omständighet som kan vilseleda konsumenten.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/36/EG av den 23 juni 2000 om kakao- och chokladvaror avsedda som livsmedel (EGT L 197, s. 19).

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel (EGT L 109, s. 29).

Överklagande ingett den 2 februari 2009 av Lego Juris A/S av den dom som förstainstansrätten (åttonde avdelningen) meddelade den 12 november 2008 i mål T-270/06, Lego Juris A/S mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) – Mega Brands, Inc.

(Mål C-48/09 P)

(2009/C 82/34)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Lego Juris A/S (ombud: V. von Bomhard, Rechtsanwältin samt T. Dolde och A. Renck, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), Megabrand, Inc.

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva förstainstansrättens dom, eftersom den står i strid med artikel 7.1 e ii i förordning nr 40/94 (¹).

Grunder och huvudargument

Sökanden gör gällande att den överklagade domen står i strid med artikel 7.1 e ii i varumärkesförordningen. Sökanden hävdar att förstainstansrätten

- a) tolkade artikel 7.1 e ii i förordning nr 40/94 på ett sådant sätt att alla former som fyller en funktion undantas från

varumärkesskydd, oberoende av om villkoren i artikel 7.1 e ii i förordning nr 40/94, såsom de har definierats av domstolen i domen i målet Philips mot Remington (²), är uppfyllda,

- b) tillämpade felaktiga kriterier vid identifieringen av ett tredimensionellt varumärkes väsentliga särdrag, och
- c) bedömde funktionaliteten på ett felaktigt sätt, eftersom den inte begränsade sin analys till det ifrågavarande varumärkets väsentliga särdrag samt eftersom den inte definierade lämpliga kriterier för att fastställa huruvida en forms särdrag är funktionella och, i synnerhet, inte beaktade några potentiella alternativa utföranden.

(¹) EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3.

(²) Dom av den 18 juni 2002 i mål C-299/99, Philips (REG 2002, s. I-5475).

Talan väckt den 4 februari 2009 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Irland

(Mål C-50/09)

(2009/C 82/35)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: P. Oliver, C. Clyne och J.-B. Laignelot)

Svarande: Republiken Irland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 85/337/EEG (¹) av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt
- genom att inte införliva artikel 3 i direktivet,
- genom att inte säkerställa att kraven i artiklarna 2, 3 och 4 i direktivet uppfylls till fullo i de fall då både de irländska planmyndigheterna och miljöskyddsmyndigheten har behörighet att fatta beslut angående ett projekt,
- genom att utesluta rivningsarbeten från tillämpningen av den lagstiftning genom viken direktivet införlivas, och
- förplikta Republiken Irland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Underlåtenhet att införliva artikel 3 i direktivet

Kommissionen gör gällande att avsnitt 173 i 2000 års plan- och byggförordningar, enligt vilken planmyndigheterna ska beakta ett intyg om miljöpåverkan och upplysningar som lämnats av de rådfrågade, avser skyldigheten enligt artikel 8 i direktivet att beakta de uppgifter som inhämtats enligt artiklarna 5, 6 och 7 i direktivet. Enligt kommissionen motsvarar avsnitt 173 inte den mer vidsträckt skyldigheten enligt artikel 3 i direktivet att säkerställa att alla de faktorer som anges i denna artikel identifieras, beskrivs och bedöms i bedömningen av miljöpåverkan.

När det gäller artiklarna 94, 108 och 111 samt bilaga 6 till 2000 års plan- och byggförordningar anför kommissionen följande. I artikel 94 och i artikel 2 b i bilaga 6 föreskrivs vilka upplysningar en bedömning av miljöpåverkan ska innehålla. Denna hänvisning avser de upplysningar som exploatören ska lämna enligt artikel 5 i direktivet och ska därmed särskiljas från bedömningen av miljöpåverkan, vilken följer av det generella bedömningsförfarandet. Enligt artiklarna 108 och 111 ska planmyndigheterna överväga huruvida en bedömning av miljöpåverkan är tillräcklig. Kommissionen anser att dessa bestämmelser hänför sig till artikel 5 i direktivet och att de inte kan ersätta ett införlivande av artikel 3 i direktivet. De upplysningar som exploatören ska lämna utgör endast en del av en bedömning av miljöpåverkan och bestämmelser som avser sådana upplysningar kan inte ersätta skyldigheten enligt artikel 3.

Underlåtenhet att ställa krav om ändamålsenlig samordning mellan myndigheter

Kommissionen har i princip inga invändningar mot beslutsfattande i flera steg eller att beslutsfattandet för ett och samma projekt uppdelas mellan olika beslutsfattare. Kommissionen intresserar sig emellertid för det sätt på vilket de olika beslutsfattarnas skyldigheter fastställs. Enligt kommissionen finns i den irländska lagstiftningen ingen skyldighet för beslutsfattare att på ett effektivt sätt samordna sitt arbete med övriga beslutsfattare. Lagstiftningen står därmed i strid med artiklarna 2, 3 och 4 i direktivet.

Underlåtenhet att tillämpa direktivet på rivningsarbeten

Kommissionen anser att en bedömning av miljöpåverkan ska företas för rivningsarbeten då de övriga villkor som föreskrivs i direktivet är uppfyllda. Irland avsåg att genom 2000 års plan- och byggförordningar (bilaga 2, del 1, klass 50) undanta nästan alla rivningsarbeten. Kommissionen gör gällande att detta klart står i strid med direktivet.

(¹) EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 226.

Överklagande ingett den 3 februari 2009 av Barbara Becker av den dom som förstainstansrätten (första avdelningen) meddelade den 2 december 2008 i mål T-212/07, Harman International Industries, Inc. mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-51/09 P)

(2009/C 82/36)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Barbara Becker (ombud: P. Baronikians och A. Hofstetter, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Harman International Industries, Inc. och Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva punkt 1 i förstainstansrättens dom av den 2 december 2008 i mål T-212/07 om ogiltigförklaring av första överklagandenämndens beslut av den 7 mars 2007 (ärende R-502/2006-1),
- upphäva punkt 3 i förstainstansrättens dom av den 2 december 2008, och
- förplikta motparten att ersätta klagandens rättegångskostnader i hela förfarandet.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning när den fann att det förelåg likheter mellan det av klaganden sökta varumärket "Barbara Becker" och motpartens varumärke "BECKER". Förstainstansrätten tillämpade därmed artikel 8.1 b i förordning nr 40/94 på ett felaktigt sätt när den konstaterade att det fanns risk för förväxling.